

Поет

Володимир Підпалий

Не мати нічого до бога.
А доля йому не дала
не те що прямої дороги,
а й частки живого тепла...

Народжений в муках для муки,
з цїпка змайструвавши перо,
лаштує страждання у звуки,
як хвилі до моря – Дніпро...

Коли не щастить на колиску,
труна попливе хай по них,
а там і до бога вже близько,
й далеко вже так – до земних...

У німбі святого плистиме,
клястиме святенницький німб
і, муки прийнявши, затихне,
як слави зрадливої гімн...